

နေနွယ်ဇင်မြင့်

ချစ်ရင်းစွဲ

(ဒုတိယအကြိမ်)

၂၈၆

အခန်း (၁)

“ဪ ... တယ်လီဖုန်းသံ ဒီလောက်မြည်နေတာ ကောက်ကိုင်လိုက် ပါတော့လား မောင်နေစိမ့်ကလေးရယ်”

“နေစိမ့်” လှစ်ခနဲ ပြုံးဖြစ်လိုက်၏။ မေမေ့ဝါကျလေးက ချစ်စဖွယ်လို လိုပေမယ့် ထွေငွေ့ရန်လိုခြင်းများ စွာ ပါဝင်နေတာကို၊ မေမေ့ဗိုက်ထဲမှာ ကိုးလကျော် ဆယ်လနီးပါးနေပြီး အနီးကပ် လေ့လာခဲ့ ရသူ သားရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးပဲ၊ မေမေ့အကြောင်း မသိဘဲ နေပုံမ လား။

မေမေက မိန်းမသားထဲမှာ ဆို အရပ်တော်တော်မြင့်သည့်အုပ်စုမှာ ပါဝင်၏။ အရပ်မြင့်ပေမယ့် စိတ်ကဆန့်ကျင်စွာ တိုတောင်းလှပါ၏။ ဒါ တောင် သည် နေ့ မေမေစိတ်တိုပုံကချစ်ဖွယ်၊ နာပျော်ဖွယ်လေး ဖြစ်နေ လို့ တော်သေးရဲ့ လေ။ တစ်ခါတစ်ရံ မေမေစိတ်တိုပုံကျတော့ မုန်တိုင်း ကျသလား ထင်ရသည် ။

“ဟဲ့ ... ဒီတယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်မယ့်သူ မရှိဘူးလား၊ တစ်အိမ် လုံး ဘယ်သူမှ မကြားကြဘူးနော်၊ ငါ့တစ်ယောက်ပဲ နားရွယ်ဆယ်ခုပါ တယ်၊ ကျန်အုပ်စုက တုံးတိတွေ”

အဲသည် လို ထအော်ပစ်ဖို့ ကများ သည် ။ မေမေ့လို မိန်းမသားမျိုးက လည်း ရှားမှ ရှား။ မေမေ့မှာ လေးစားအထင်ကြီးဖွယ် အရည်အချင်း တွေ ပြည့်နှက်နေ၏။ မေမေသည် သုံးတောင်ဝတ်၍ အားနွဲ့နေတတ်သူ

မဟုတ်ချေ။ မေမေ့ကို သားတစ်ယောက်အနေနှင့် လေးစားအားကိုးရတာတွေ အများကြီးပါ။ သို့ပေမယ့် စိတ်ပြေးတိုင်း လက်ရောခြေရော နှုတ်ပါမကျန်စေတတ်သည့် မေမေ့ခမျာ လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးရတာတွေများသလို မေမေ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အသံဗလံ တိတ်ဆိတ်ချိန်ဟူ၍ ရှားပါးလေ၏။

မေမေက အဲသည် လောက် သွက်လက်လှုပ်ရှားလေ နေစိမ့်တို့ သားအဖက ကျောက်ချပြိမ်သက် လေများ ဖြစ်လေသလား မပြောတတ်တော့ပါ။

“ဟေ့သား ... အချို့လေးနဲ့ ငေါ့တုန်း ကောက်ကိုင်လိုက်ကွာ၊ မကြာမီ မုန်တိုင်းကျဖွယ်ရှိတယ်၊ ရာနှုန်းကိုးဆယ့်ကိုး”

ဖေဖေက ရယ်၍ လှမ်းပြောသည် ။

ဖေဖေကျတော့ တစ်မျိုး။ လောကကြီးသည် ဖေဖေအတွက် နေပျော်ဖွယ်အတိ။ လူသားမှန်သမျှသည် ဖေဖေမျက်မှန်ကြည်ကြည်အောက်မှာ ချစ်မြတ်နိုးဖွယ် ရိုးသားအပြစ်ကင်းနေကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြီးက သာယာချမ်းမြေ့နေသည် ။ တစ်ဦးတည်းသား နေစိမ့်ကို စိတ်တိုင်းကျနေသည် ။ အောင်မြင်စွာ တည်ဆောက်ထားနိုင်သည့် အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်သူဘဝမှာ စားဝတ်နေရေးက ပြေလည်သည် ထက် နည်းနည်းတောင် ကျော်နေသေးသည် မို့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်နေသည် ။ တစ်ခုပဲရှိ၏။

မေမေစီမံထားသည့် ထမင်းဟင်းလျာများကို တစ်နေ့လျှင်နှစ်နပ်၊ ခံတွင်းမတွေ့ရသည့်ဒုက္ခ၊ မီးဖိုထဲမှ ကောင်မလေးက ချက်သမျှဟင်းတွေကို တွေ့ကရာပန်းကန်နှင့် ကောက်ထည့်ထားသည် မို့ ဘယ်ဟင်း ဘယ်လိုနှိုက်ရမှန်း မသိအောင် စိတ်ပျက်ရသည့် ပြဿနာက တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်

။ တစ်နေ့မှာ စိတ်နှောင့်အယှက်လေးခု ဖြစ်ပြီးသည် နှင့် ဖေဖေဘဝသည် လိုလေသေးမရှိ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးသွား ရလေ၏။

“မကိုင်သေးဘူးလား ခုထက်ထိ”

မေမေဒေါသသံက မိသားစုထဲ သည် နေ့အဖို့ မိတ်ဆက်သံအဖြစ် စတင်ကျရောက်၏။

စောစောက တယ်လီဖုန်းမြည်နေခိုက် အနားမှာ မည်သူမျှမရှိ။ ခပ်ဝေးဝေးမှ လှမ်းတော့ ကြားကြသည် ချည်းပါ။ ဖေဖေရော နေစိမ့်ပါ တုတ်တုတ်မလှုပ်၊ မေမေက လှမ်းပြော၊ ဖေဖေက ရယ်ပွဲဖွဲ့လုပ်တော့မှ နေစိမ့် ကိုင်ဖို့ ထသွားသည် ။ သို့ပေမယ့် တယ်လီဖုန်းသံက တိတ်သွားပြီ။ ဘာသံမျှ မကြားရတော့သည် မို့ နေစိမ့် ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်၏။

အဲသည် မှာ တယ်လီဖုန်းသံက ဒုတိယအကြိမ်ထပ်မြည်၊ မေမေက အော်၊ သည် တစ်ကြိမ်တော့ နေစိမ့်ခပ်သွက်သွက်ကလေး လှမ်းပေးလိုက်သည် ။ နေစိမ့်က သူ့အရပ်ကြီးတလွှားလွှားနှင့်မို့ ရိုးရိုးလှမ်းလျှင်တောင် သူများ တွေမြန်သလောက်ရှိသည် ။ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လှမ်းပေးလိုက်သည် ဆိုတော့ သူများ တွေ ပြေးသလောက်ကိုရှိတာ။ ဒါတောင် တယ်လီဖုန်းသံက စောင့်မနေ။ နေစိမ့် ရောက်သည် နှင့် တိတ်သွားပြန်ရော။

တယ်လီဖုန်းထဲ သရဲဝင်ပြီး ခြောက်နေသလားမှ မသိတာဟု ကျိတ်စိတ်ဆိုးပစ်လိုက်သည် ။ သည် တစ်ခါတော့ ဘယ်မှ မသွားဘဲ ဖုန်းနားမှာ ထိုင်စောင့်ပစ်လိုက်၏။

လာစမ်း ... ဒင်ခနဲ မြည်မြည်ချင်းကို ကောက်ကိုင်ပစ်လိုက်မယ်။

“ဂရင် ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

မှတ်ကရော၊ အသံနှစ်ခုက ထပ်တူနီးပါးကိုကျ၏။ ဟုတ်ကဲ့သံက နောက်ကျပါမှ အလွန်ဆုံး နှစ်စက္ကန့်။ သို့ပေမယ့် တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားပြန်ပြီ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သုံးခါရှိပြီ ဆက်တာ။ ဟိုနှစ်ခါက မကိုင်မိက ချသွားလို့ ထားတော့၊ ခုတစ်ခါတော့ ကောက်ကိုင်မှန်းသိပြီး မှ ကိုချတာ။ တယ်လီဖုန်းကြေးအကုန်ခံပြီးတော့ကို ရန်စတာလား။

“နေတော့ကွာ၊ ကြိုက်သလောက်မြည်တော့ ကိုင်ကိုမကိုင်တော့ဘူး”

နေစိမ့် လှမ်းထွက်သွားသည် နှင့် မြည်ပြန်၏။ အသံကို ကျောခိုင်း ကာ ခြံထဲထိဆင်းသွား လိုက်သည် ။

“သားရေ ... ဖုန်း”

ဖေဖေခမျာ မနေသာစွာ ဝင်ကိုင်လိုက်ရသည် ဆိုတော့ အားနာစရာ။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။ စောစောကတစ်ခေါ်တည်းခေါ်နေတာ အခု စကားပြောချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု ရင်ထဲမှာ ခိုင်လုံသွားသည် ။

ပြီးတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်ပဲ၊ ခုလည်း အထင်ထက်ပိုသည့် ခိုင်လုံမှုမျိုးဖြင့် သိရှိလိုက်ရသလို ခံစားရသည် ။

စင်စစ် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိ၊ မြင်တောင်မှ မမြင်ဖူးသည့် ကောင်မလေးတွေ နေစိမ့်ဆီ ဖုန်းဆက်ကြတာ အဆန်းလည်း မဟုတ်ပါဘဲရယ် နှင့်လေ။

“နေစိမ့်ပါ”

“တို့ နာမည် ဥပေက္ခာ”

နာမည်ရင်းမဟုတ်တာ သေချာသည် ဟု ကျိတ်တွေးဖြစ်လိုက်သည် ။ ခုခေတ်မှာ မှ ညှို့လေ့ မှ ညှို့ထမရှိသည့် နာမည်တွေ ခေတ်စားလာ၏။ လူပုဂ္ဂိုလ်နှင့် မနီးစပ်သည့် စကားလုံးတွေက “နာမည်” အဖြစ် တွင် ကျယ်လာ၏။ နေစိမ့်ကိုပဲကြည့်လေ။ နေစိမ့်ဟု စာလုံးနှင့်ပေါင်းပေမယ့် အသံကျတော့ “နေဇိမ့်” ဟု ဇကွဲသံထွက်သည် မို့ ဤစကားလုံးသည် လူနာမည်ဖြစ်ဖို့ ဟိုတုန်းကတော့ ဘယ်သူမျှ တွေးဖူးခဲ့မည် မထင်ပါ။

“အင်း ... ဆို”

နာမည်ကို “ဥပေက္ခာ” ဟု ခပ်ကြောင်ကြောင်ပြောလာသည် မို့ နေစိမ့်က ပြန်တင်းပြလိုက်ပေမယ့် ရယ်ချင်နေ၏။

“ဆိုရအောင် တို့ က အဆိုတော်မှ မဟုတ်တာ”

“ဒီလိုဆို ... ကိစ္စရင်းကို အမိန့်ရှိပါ”

“ရစ်တာလား”

“ယဉ်ကျေးတာပါ”

“ခင်ဗျားက တော်တော်မာနကြီးတယ်ဆို”

“ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး”

“မိန်းကလေးတွေကို နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်ဘူးတဲ့ ”

“မိန်းကလေးတိုင်းကိုလိုက်ပြီး ဂရုစိုက်နေလို့ ရော ဖြစ်မလား၊ သူတို့ကောင်တွေ ဝိုင်းရိုက်ရင် သွေးထွက်သံယိုဖို့ ရှိတယ်”

“ဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဒါဖြင့် ... ဘာလဲ”

နေစိမ့်က ပျော်တတ်သည် ။ ဖေဖေသားပီသစွာ ထမင်းဝိုင်းမှာ ငါး

ဟင်းပါလာချိန်၊ နေပူကြီးထဲ မေမေက ဟိုလိုက်ပို့ပါ သည် လိုက်ပို့ပါ ကားမောင်းခိုင်းချိန်မှ လွဲလျှင် အခြားအခြားသော အချိန်တိုင်းသည် နေ စိမ့်အတွက် ကြည်နူးဖွယ်ရာတွေချည်း ဖြစ်နေတတ်သည်။ ။ သို့မေမယ့် နေစိမ့် စိတ်ဆတ်သည်။ ။

“ဒေါသက ထွက်ချင်လွန်းလို့ လည်ချောင်းဝမှာ အဆင်သင့်စောင့်နေ တာ” ဟု မေမေက ပြောဖူးသည်။ ။ စိတ်ဆတ်၊ စိတ်တို၊ ဒေါသကြီးတတ် သူမို့ မေမေက “ရန်လိုနေစိမ့်” ဟု ဘွဲ့ပေးထားသည်။ ။ စင်စစ် နေစိမ့် ဆို သည် ကပင် မေမေက အန္တတ္တသညာဘွဲ့မည်ပါဆိုတော့ ရန်လိုနေစိမ့်ဆို တာ ဘွဲ့နှစ်ထပ်လိုတောင် ဖြစ်နေ၏။

“နေကို နေစိမ့်လွန်းလို့ ၊ နေ ... စိမ့် ... လို့ မှ ညှိထားတာ”

ဟု မေမေကပြောတိုင်း ဖေဖေက လက်ဝါးလေးကို စောင်း၍ ခါပြတ တ်သည်။ ။

“လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်တုန်းက အဆန်းပြားဆုံးနဲ့ ခေတ်ရှေ့အပြေးဆုံး စနေနဲ့ အင်္ဂါ တွဲမှ ညှိထားတဲ့ နာမည်၊ မင်း အမေ ကိုယ်တိုင်ရွေးတာ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ လှလွန်းလို့ တဲ့ ၊ ခုတော့လည်း အ န္တတ္တသညာဆိုပဲ” ဟု တမင် တိုးချင်ယောင်ဆောင်ပြထားသည့် အသံကျ ယ်ကျယ်နှင့် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ပုံစံပြုကာ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ပဲ ပြောခဲ့ဖူး လေ၏။

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မာနကလည်း ကြီးသေး”

တယ်လီဖုန်းထဲမှ အသံက နေစိမ့်အတွေးတွေကို ပြတ်တောက်စေ၏

။

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဝါကျကို အဓိပ္ပာယ်ရှင်းလင်းဖွဲ့ဆိုရရင်

ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ အတွက် မာနမကြီးရဘူး၊ ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မိန်းမတွေ မာနကြီးရင်ဖြစ်လား”

“ဖြစ်တယ်”

“မာနဆိုတာ မိန်းမပိုင်ပစ္စည်းလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဖုန်းချပေးပါ”

“ဘာလို့ ချပေးရမှာ လဲ၊ စကားမဆုံးသေးဘူး”

“ကျွန်တော်က ဥပေက္ခာရဲ့ စကားတွေကို ဥပေက္ခာပြုတယ်၊ ဒါပဲနော်”

နေစိမ့် ဖုန်းချသံက ညင်သာပါ၏။ အဲဒါ မေမေ့ကို ဖြိုလို့ ။ တယ်လီဖုန်းကို ဂိုးခနဲ ခွပ်ခနဲ ဆောင့်ချလျှင် မေမေအားကြီးစိတ်ဆိုးသည် ။

“ပစ္စည်းဥစ္စာကို ရိုရိုသေသေ ကိုယ်တွယ်သုံးစွဲမှ ဥစ္စာရှင် အခေါ်ခံထိုက်တယ်” တဲ့ ။

အဲသည် ဝါကျက ပျော့ပျောင်းပါသေးသည် ။ နာလိုခံခက်လည်း လျော့ပါး၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မေမေက စကားလုံးလှလှလေးတွေ သုံးစွဲပါလျက် တစ်ဖက်သား ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားရအောင် ပြောတတ်သည် ။ တစ်လောကလုံးမှာ နေစိမ့် ကြောက်တာဆိုလို့ မေမေဝါကျတွေပဲရှိသည် ။

တယ်လီဖုန်းသံက မြည်လာပြန်၏။ နေစိမ့် ကိုင်ချင်စိတ် လုံးဝမရှိပါ ။ စောစောက ဥပေက္ခာ ဆိုသည့် အမျိုးသမီးပဲဖြစ်မှာ သေချာ၏။ ဘယ်နည်းနှင့်ရှောင်လျှင် ကောင်းမည်နည်း။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ရှောင်လို့ မရမှာ

သေချာသည်။ ။ ဖေဖေက ဧည့်ခန်းတယ်လီဖုန်းစင်ကလေးနားမှာ သတင်းစာဖတ်နေသည်။ ။ လာသမျှဖုန်းကိုကိုင်ကာ တလေးတစား ခေါ်ပေးနေတော့မှာ။ ။ နေစိမ့်က ရှောင်နေလျှင် ဖေဖေပဲ အလုပ်များ တော့မှာ။ ။

“သားရေ ... ဖုန်း”

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ ဖေဖေကိုင်လိုက်ပြီ။ သည် နေ့အဖို့ ရာမှာတော့ ဥပေက္ခာဆိုသည့် အမျိုးသမီး နေရင်းထိုင်ရင်း ရန်စလာသမျှကို သည်းညည်းရာနှုန်းပြည့်နှင့် ခံယူနားဆင်ပေတော့။

“နေစိမ့်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းချသွားတာလဲ”

“ထပ်ချသွားဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိသေးတယ်”

“ထပ်ခေါ်ဖို့ စိတ်ကူးအကြည့်ကျန်တယ်”

“ဆန္ဒရှိသရွေ့ မိန့်တော်မူပါ”

“နေစိမ့်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မာနတံခွန်ထူ၊ ဘဝင်က တိမ်ပေါ်တက်ကပ်ပြီး အောက်ခြေလွတ်လွန်းလို့ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ဆွဲငင်အားတောင် မထိရောက်ဘဲ လေထဲ ဝဲနေသလား ထင်ရတယ်တဲ့ ”

“ကြားစကားတွေပါ”

“ယုံလိုက်ပြီ”

“ဖြစ်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို အောက်ခြေလွတ်ရတာလဲ”

“မသိပါဘူး”

“မိန်းကလေးတွေဆို အကြောကြီးနဲ့ ”

“မကြောရပါခင်ဗျာ”

“မတူသလို မတန်သလို အနှူအရွဲတွေ မှတ်နေလား”

“မမှတ်ပါဘူး”

“မိန်းကလေး စ,မိတ်ဆက်တာတောင် စကားပြန်ပြောချင်သလိုလို မပြောချင်သလိုလို”

“အဲဒါ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် နားငြီးလို့ ပါ”

“အဲဒီစကားကိုက ဘယ်လောက်ရင့်လဲ”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး”

“ဟေ့လူ ... ပြောရင်းက ရင့်ပြန်ပြီ”

“ဟုတ်လား”

“တို့ က နာမည်ကိုက ဥပေက္ခာ၊ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ယောက်ျားဆိုတဲ့ အမျိုးအစားကို အထင်လည်း မကြီးဘူး၊ အားလည်း မကိုးဘူး၊ မိန်းမတွေထက်သာတယ်လို့ လည်း လုံးဝလက်မခံဘူး၊ အညံ့စားလို့ ပဲ သတ်မှတ်တယ်၊ ဒါပဲ၊ ဖုန်းချနိုင်ပြီ”

လက်ဦးမှုကိုယူကာ သူက စတင်ဖုန်းချသွားပြီမို့ နေစိမ့် စကားပြောခွက်ကိုကိုင်လျက် ဒေါသထွက်၍ ကျန်၏။ ရယ်စရာ မောစရာအဖြစ် ပြန်ပြောခဲ့ပေမယ့် မိန်းမသားတွေအပေါ်မှာ နေစိမ့် တော်ရုံနှင့် စိတ်ဆိုးလေ့မရှိပါ။ နေစိမ့် စိတ်တိုဒေါသကြီးတတ်ပေမယ့် မိန်းမသားနှင့်တော့ ဘယ်လိုပြုပြင်ဖြစ်လို့ ရပါ့မလဲ။

ဒေါသအလျောက် လက်သီးနှင့်ထထိုးတော့လည်း ခွန်အား အားကိုး

နှင့် အနိုင်ကျင့်ရာရောက်မည်။ နှုတ်မှ အပြန်အလှန် စစ်ထိုးပြန်လျှင်လည်း “မိန်းမလိုမိန်းမရ”ဟု ပြောကြဦးမည်။ ခက်တာက ယောက်ျားနှင့်မိန်းမဆိုတာ ရန်ပြိုင်ဖြစ်လို့ ရသည့် အမျိုးအစားကို မဟုတ်တာ။ ကားကို လူကပဲတိုက်တိုက်၊ လူကိုပဲ ကားကဝင်တိုက်တိုက် ကားအလွန်ချည်း မဟုတ်လား။

“ဟေ့သား ... ဘာဒီခိုင်းလဲ”

မေမေက စိတ်တိုစိတ်မြန် ဒေါသကြီးဆိုပေမယ့် နေစိမ့်နှင့် တစ်ပုံတည်းတူ၏။ ဒေါသဖြစ် မနေချင်မှာ အလွန်ပျော်တတ်ပြီး သားကို သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းသည် ။ “ဟေ့သား” ဆိုတာ မေမေ စိတ်လက်ကြည် သာနေချိန် နှုတ်ဖျားမှ မချခေါ်တတ်သည့် စကားဖြစ်လေ၏။

“နေရင်းထိုင်ရင်း ကောသွားတယ် မေမေရာ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဥပေက္ခာတဲ့ ”

“သေချာတယ်၊ နာမည်ရင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ခုခေတ်မှာ ဒီလိုပုံစံချည်းပါပဲ”

“ဘာတွေပြောသွားလို့ လဲ”

“အောက်ခြေလွတ်တယ်၊ ဘဝင်မြင့်တယ်၊ မာနကြီးတယ်၊ မိန်းကလေးတွေကို အကြောကြီးနဲ့ ဆက်ဆံတယ်၊ စုံလို့ ပါပဲ၊ ရစရာလည်း မရှိတော့ပါဘူး”

“သေချာတယ်၊ အဲဒီကောင်မလေး သားကိုကြိုက်နေပြီ”

“ မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ သူ့အသံထဲမှာ စိတ်နာသံပါတယ်”

“သားက ဘယ်သူ့ကို ဘာလုပ်ထားလို့လဲ”

“သူ့ကို ဘာမှ လုပ်မထားလို့ နေမှာ ပေါ့၊ အနည်းဆုံး ရည်းစားလေး လောက် ဖမ်းတော်ထားသင့်တာပေါ့”

“ဖမ်းတော်ထားတာ ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ”

“မများ ပါဘူး၊ သက်စေ့လောက်ပါ မေမေရဲ့ ”

“ခုလာမယ့်မွေးနေ့မှာ ဘယ်နှနှစ်ပြည့်မှာလဲ”

“နှစ်ဆယ်နှစ်”

“ဘယ်နှယောက်လဲဆိုတာ မေမေ သိသွားပြီ”

“တည့်တည့်ပြောတော့လည်း ရိပ်မိပေါ့နော်”

ဖေဖေကဝင်ပြောပြီး အော်ရယ်သည် မို့ မေမေမျက်စောင်းက ဖေဖေ ပေါ် ဝဲခနဲကျလေ၏။

“ဒီနေ့ ရန်မဖြစ်ရသေးလို့ အဖေကြီးက ထမင်းစားမဝင်မှာ စိုးတယ် ထင်တယ်”

“ငါးကြော်ကို ဘဲဥပန်းကန်ပြန့်ပြန့်နဲ့ ထည့်၊ သီးစုံကြော်ကို ပန်းကန် အဝိုင်းပြန့်ပြန့်နဲ့ ထည့်၊ ငါးဆီပြန်ကို ဆီပြန်ပန်းကန် အဝကျယ်နဲ့ ထည့်၊ ငါးခေါင်းဟင်းချိုကို ဇောက်ပန်းကန်နဲ့ ထည့်၊ ငါးပိရည်ကျိုကို ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်နဲ့ အလွယ်ဆွဲထည့်မလာနဲ့ ၊ ဒီလောက်ဆို ထမင်း စားဝင်ပြီ”

နေစိမ့်က ရှုံ့မဲ့ပစ်လိုက်သည် ။

“ငါးထဲက မထွက်ပါလား ဖေဖေ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ပင်လယ်ထဲ အိမ်ဆောက်နေချင်တာကွ”

“ဖေဖေ ပင်လယ်ငါးပဲ စားရမှာ ပေါ့”

“ဒါမှန်တယ်၊ ပင်လယ်ငါးက အချို့မှုန့်မပါရင် အရသာမရှိဘူး၊ ရေချို ငါးမှ စားကောင်းတာ”

“လွယ်ပါတယ်၊ မြစ်ထဲချောင်းထဲဆင်းပြီး ရေငုပ်၊ ပါးစပ်ဟထားပေါ့၊ ငါးဝင်လာရင် လည်ချောင်းနားမှာ မျိုထားပြီး မေးစေ့ကို မီးနဲ့ မြှိုက်ပေး လိုက်ရင် အလတ်ဆတ်ဆုံးစားရမယ်”

မေမေ မျက်စောင်းထိုးပြောကာ တစ်ဖက်လှည့်လျက် ကိုယ့်စကား ကိုယ် ကျေနပ်စွာကျိတ်ပြီး လိုက်တာကို ဖေဖေကမြင်ဖြစ်အောင်မြင်၏။

“ဟား ... ဟား” ဟု အော်ရယ်ပေး၏။

“လူမှုရေးအရ ပြက်တဲ့ သူကပြက်တော့ အလိုက်သိစွာရယ်ပေးရသ ကွ၊ နေစိမ့်၊ ရယ်လေကွာ၊ လူမှုရေး”

နေစိမ့် တကယ်ရယ်ချင်စိတ်နှင့် ရယ်ဖြစ်သွားရသည် မို့ စောစောက ဒေါသတွေတောင် ပြယ်လွင့်သွားရသည် ။ မေမေက ဖေဖေကို ဆွဲဆိတ် နေ၏။ နေစိမ့်တို့ မိသားစုက အဲသည် လို ပျော်စရာကောင်းသည် ။ တစ် ခါတစ်ရံတော့ ငြင်းသံခုန်သံတွေဖြင့် စီညံနေကာ နားကွဲလုနီးပါး ဖြစ် နေတတ်သည် ။ မေမေဒေါပွချိန်၊ ဖေဖေဒေါပွချိန် ဝိုင်းဒိုင်းကြချိန်တွေမှာ တော့ မကြာခင် လူသတ်မှု ဖြစ်တော့မလား ထင် ရသည် ။ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ က တစ်ချိန်မှာ တစ်ယောက်ကပဲ ပေါက် ကွဲနေတတ်လို့ သာ တော်သေး၏။

မေမေ ပေါက်ကွဲနေလျှင် ဖေဖေက ကွမ်းအစ်ကလေးဆွဲကာ ကွမ်း ယာစားနေလိုက်သည် ။ ဖေဖေ သောင်းကျန်းပြီဆို မေမေက တိတ်တိတ် ကလေး ငြိမ်နေပေးလိုက်သည် ။ တစ်ခါမျှ အပြိုင်မကြဲ ကြတာမို့ မိသား

စု စည်းလုံးညီညွတ်မှုက ပေါ်လွင်နေရတော့သည်။ ။

“ဥပေက္ခာပါ”

နေစိမ့် စိတ်ရှုပ်သွားမိသည်။ ။ မိန်းကလေးတွေနှင့် ရန်ဖြစ်ချင်စိတ် တကယ်ကို ကုန်ခန်း၏။ ကိုယ်ကယောကျ်ားလေးမို့ အရှုံးချည်း။ သူတို့ လို နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါးပြလို့ လည်း ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး လေ။ ဥပေက္ခာဆိုသည့်ကောင်မလေး နေစိမ့်ဖုန်းနံပါတ်ကို ဘယ်ကဘယ်လိုများ ရသွားပါလိမ့်။

ဆန်းတော့လည်း မဆန်းပါဘူး၊ ခုခေတ်မှာ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံး အိမ်မှာ ရှိလျှင် သတ္တဘာဂ ဖူးစာရေးနတ်မင်းကြီးတစ်ပါး အပိုင်ရပြီဟု ထင်သူကထင်၊ မိမိငြိုးတေးမုန်းတီးထားသမျှ မျက်နှာမပြဘဲ အသံလွှတ်ရုံဖြင့် ဒေါသထွက်ချင်တိုင်း ထွက်ပိုင်ခွင့်ရပြီဟု သတ်မှတ်သူက သတ်မှတ်ကြ။ ခက်တော့ခက်၏။

“ကျွန်တော် မောင်လစ်လျူပါ ခင်ဗျ”

ပျော်တတ်တာလည်း ပါ၏။ နောက်ပြောင် ရယ်မောနေလိုစိတ်က ရင်မှာ အရင်းခံရှိနှင့်သည်။ ။ ပြီးတော့ ကိုယ်လည်း စိပ်ပုတီးနှင့် ရိပ်ကြီးခိုရမည့်အရွယ်မှ မဟုတ်သေးတာ။ သူဖြူလျှင် ကိုယ်ဖွေးလို့ သူမည်းလျှင် ကိုယ်မှောင်ပစ်လိုက်ချင်တာလည်း အမှန်။

“မာန်မချသေးဘူးလား”

“ဘာအတွက်ပါလိမ့်”

“ဘာအတွက်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ပြောစရာရှိတဲ့ သဘော”

“အခွန်ဦးစီးဌာနက လေခွန်မကောက်တာ ဆိုးတာပဲ၊ တကယ်ဆို ကောက်သင့်တယ်”

“နားထောင်မှာ လား”

“ဝဋ်ကြွေးရှိရင် ဤဘဝဤမျှနဲ့ ကျေပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း မူလ ကားပြီးသား နားရွက်ကလေးကို ပိုစွင့်ပေးထားတယ်”

ပြောရင်း ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းလိုက်ရသည် ။ အလကားနေရင်း မာရေကျောရေ လာလုပ်နေသည့် မိန်းကလေးကို ခင်မင်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာသည် ။ မိဘအလိုလိုက်ခံ စွာတေးလန်မလေး ဖြစ်နိုင်၏။ မိသားစုထဲမှာ အငယ်ဆုံးလည်း ဖြစ်နိုင်သေးသည် ။ ဟိုလူရန်လုပ်သည် လူသွားစွာ လုပ်တတ်သည့် ဂျစ်ကန်ကန်မလေးတွေ တကယ်တမ်း ကျတော့ စိတ်ရင်းလေးတွေ ဖြူနေတတ်တာ ကြုံဖူးသည် ။ နေစိမ့်မှာ ကယောက်ျား၊ မိန်းကလေး တရင်းတနှီး သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးရှိသည် ။ ကိုယ်တိုင် လူငယ်မို့ လူငယ်သဘာဝလေးတွေကို သဘောပေါက်သည် ။

တချို့ကျတော့ အပြောဆိုးသလောက် စိတ်ပါလိုက်ပုပ်နေတာတွေလည်း ရှိ၏။ ဥပေက္ခာမလေးကတော့ နွဲ့ဆိုးပုံစံကို ဝင်နေပါပြီ။

“နေစိမ့်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ မိဘက နည်းနည်းပါးပါး သုံးနိုင်စွဲနိုင် တက္ကသိုလ်လေးရောက်၊ ရုပ်ကလေးက သနားကမား”

အဟဲ ... တယ်ဟုတ်တဲ့ ငါပါလားဟု ဝင်နောက်လိုက်မည် စိတ်ကူးပြီးမှ လျှာကိုဘရိတ်နင်း လိုက်ရသည် ။ မျက်နှာကပြီးပြီးလာကာ သူ့ဝါကျဆုံးလျှင် အပြောင်မြောက်ဆုံးသော ဟာသစကား လုံးတွေနှင့် ပြန်နောက်ဖို့ စိတ်ကူးစာစီထားနှင့်၏။ ကိုယ့်ကို အကောင်းတစ်ခွန်းမှ မပြောသေးပေမယ့် ခင်ချင်စိတ်ဖြစ်ထွန်းသွားခဲ့ပြီလေ။

“အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံနေတဲ့ ဘဝပေးကုသိုလ်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး မာနကြီးတယ်၊ ဘဝင်မြင့်တယ်၊ အထာကိုင်တယ်၊ ဆယ်ကျော်သက်နဲ့ နှစ်ဆယ်ပတ်ဝန်းကျင် အပျိုမလေးတိုင်း မြင်ရင် ခွေခနဲ ကြွေတာပဲဆိုပြီး အသားလွတ်နားထင်မှာ သွေးရောက်နေတယ်”

အဲဒါ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကတော့ ရှင်းရမည်။ ဘယ့်နှယ် ကိုယ့်ရှေ့မှ ကိုယ့်ထက်သာသည့် အဆိုတော်တွေ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေ၊ မောင်ဗမာတွေ၊ အားကစားသမားတွေ ဒုနှင့်ဒေး။ အဲဒါတွေထဲမှာ ရုပ်ချောသလောက် မိဘချမ်းသာတာတွေ တချို့ဆို ကိုယ်ပိုင် တစ်လဝင်ငွေ သိန်းချီနေတာတွေ ပြည့်လို့ မဟုတ်လား။ အဲဒါတွေကို အရင်ကြွေကြွေမှာ ပေါ့။ နေစိမ့်ဆိုသည့်ကောင်က ခုမှ ကျောင်းသား၊ ဘွဲ့တောင်ရသေးတာမဟုတ်။ အလုပ်ဆိုတာဝေးသေး၊ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ငွေရှာတော်လို့ ပေါပေါသုံးနိုင်နေတာ၊ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း ဘာရှိသေးတာမှတ်လို့ ။

“အဲဒီတော့ မိန်းမသားတွေရဲ့ နှလုံးသားကို ဖန်ဂေါ်လီလို လှိမ့်ကစားတယ်”

အဲဒါက ပိုမဟုတ်သေးတာ အပိုင်ငြင်းရပါလိမ့်မည်။ နေစိမ့်မှာ ခုထိ ရည်းစားပီပီပြင်ပြင် မရှိသေး။ မပီမပြင်တွေတော့ရှိကြောင်း ဝန်ခံမည်။ သူငယ်ချင်းတော့ သူငယ်ချင်းပဲ၊ ပြောမနာ ဆိုမနာ အရင်းအနှီးလွန်ပြီး ငါ့ကိုကြိုက်လားဟု အားမနာတမ်း မေးရဲ ပြောင်ရဲ နောက်ရဲတွေ၊ ဟဲ့ ... ကြိုက်တယ်ဟု သူတို့ ကလည်း ဂရုစိုက်ပြီး ရှက်မနေတော့ဘဲ ပြန်နောက်တတ်တာတွေကျတော့ မပီမပြင် ရည်းစားလို့ ပြောလျှင် ရမည်ထင်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံဆို ရုပ်ရှင်တွေ ဘာတွေ လိုက်ပြခိုင်းကြသေးတာ။ နှစ်ယောက်တည်းတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ တစ်ပြုံကြီး။ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ ခြေတို့ လက်ဆိတ် မလုပ်ကြပေမယ့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်

ကို ပေါ်တင် စနောက်နေတာတွေလည်း ရှိသည်။ ။

သူငယ်ချင်းလား၊ နားလည်မှုသမီးရည်းစားလား၊ ဘာခေါ်ရမှန်း တောင်မသိ။

“နေစိမ့်အတွက်နဲ့ မျက်ရည်စက်လက် ကျခဲ့ရတဲ့ နှလုံးသား အကြွေ လေးတွေ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ သိပ်များ နေပြီ”

မဖြစ်နိုင်ဟု တွေးရင်း ခေါင်းခါ ဖြစ်၏။ သူ့ဝါကျရည်ကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပါမည်ဟု ကတိပေးထားမိသည့်အတွက် ဘာမှ ဝင်မပြောဖြစ် ပေမယ့် တစ်ချက်ချင်း ပြန်ရှင်းပြဖို့ မှတ်ထား ဖြစ်၏။ စောစောက ပြုံးချင် ပျော်ချင်စိတ်ကလေးလည်း ထွက်ပြေးသွားပြီ။

“နှမ မရှိလို့ နှမချင်းမစာနာတတ်ရင်တောင် အမေတော့ရှိမှာ ၊ အမေ ဆိုတာလည်း မိန့်မသားပဲ”

စွဲချက်က လွန်လွန်းပြီ။

“အသည်းခွဲတယ်ဆိုတာ ကစားနည်းတစ်မျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီလုပ် ရပ်မှာ မပျော်မွေ့ပါနဲ့ ၊ ကိုယ်ကိုယ်ကိုဆန်းစစ်ပါ၊ ကိုယ့်လှုပ်ရှားမှုတိုင်း ဟာ အသည်းခြွေသိုင်းကွက်တွေလား၊ ကိုယ့်လက်နှစ်ဖက်ဟာ အသည်းခြွေသမား လက်တွေလား၊ ဆောရီးတစ်ခွန်းကို လွယ်လွယ်ပြောထွက် ကြပေမယ့် အဲဒါ တစ်ဖက်သားမှာ တော့ ဒဏ်ရာ ပဲ”

ရိုးရိုးသားသား မဟုတ်နိုင်တော့ပါ။ သူ့မှာ ခံစားချက် တစ်ခုခုတော့ စူးနစ်တည်ရှိနေပြီထင်သည်။ ။

“ငါ ... ဘာလုပ်မိခဲ့လဲ” ဆိုတာကို ပြေးလွှားစဉ်းစားကြည့်လိုက်သ ည့်။ ။

ခုချိန်ထိ မည်သည့်မိန်းကလေးတစ်ဦးကိုမျှ ချစ်တယ် မပြောဖြစ်ခဲ့သေးသည် မို့ ဆောရီးတစ်ခွန်းနှင့် ဘွာခတ်တာမျိုးလည်း မရှိခဲ့ချေ။

“အဲဒါကြောင့် ရှင့်ကိုမုန်းတယ်”

စောစောပိုင်း ပြောစကားတွေမှာ လေသံက ပျော့တစ်ချက် တင်းတစ်ကြိမ် ဆွေးမြည့်ကြေကွဲမှုလေးပါ စွက်သေးသည် ။ နောက်ဆုံးဝါကျကိုတော့ အသံမှာ နာကြည်းစက်ဆုပ်ရွံရှာမုန်းတီးဆိုသည့် အခါးသီးဆုံး ခံစားမှုအပြည့် ထည့်ပေးလိုက်သည် ။

“ခါးသီးနေအောင် မုန်းတယ်၊ ရွံတယ်၊ ရှင် အမြန်ဆုံးသေပါစေလို့ နေ့တိုင်း ဆုတောင်းတယ်၊ ဒါပဲ”

“ဟေ့ ... မင်း စော်ကားလှသည်လား”

“ကျွန်မကတော့ ရှင်လိုလူမျိုးကို မီးဖိုချောင်မှာ တောင် မသုံးဘူး”

“မင်း ...”

“အခုအချိန်မရှိတော့လို့ ဆက်မပြောနိုင်ဘူး၊ ရှင် ... ဖြေရှင်းချင်ရင် ဖုန်းနံပါတ် (-----) ကို ဆက်နိုင်တယ်”

တယ်လီဖုန်းဆောင့်ချသွားသံက နားထဲသို့ ရိုင်းပျခါးသီးစွာ ခုန်ဝင်၏။ နေစိမ့် ဒေါသတွေ ဆူဝေတက်လာ၏။ ဘယ်လောက် စိတ်တိုသွားရသလဲဆိုတာ နားထင် နားရင်းတွေတောင် ပူလာသည် ။ သွေးဖိနှုန်းအားတွေ မြင့်တက်လာမှာ သေချာ၏။ စိတ်ဆတ် သွေးဆူတတ်သူမို့ လူသတ်ချင်စိတ်တောင်ပေါက်သည် ။ ခိုင်လုံသည့် အကြောင်းအချက်မရှိပါဘဲ တစ်ဖက်သတ် စော်ကားသွားသည် ။ မိန်းကလေးလည်း မဟုတ်၊ အနားမှာ လည်း ရှိနေမယ်ဆိုရင် မောင်စကြဝဠာကြီးပဲဖြစ်နေနေ။ ကမ္ဘာကျော်လက်ဝှေ့ကျော်ကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ၊ သိုင်းသမား အထွတ်အထိပ်ကြီးပဲဖြစ်ဖြေ

စိ သူသေသေ ကိုယ်သေသေ အသေကိုသတ်လိုက်ချင်၏။

သူသေလည်း ကိုယ့်ဒေါသတွေ ငြိမ်ရော၊ ကိုယ်သေလည်း အေးရော၊
ခုတော့ ရင်ထဲတဆူဆူ၊ နားထဲတအူအူဖြင့် ငယ်ထိပ်က ဆံပင်တွေတော
င် အပူရှိန်ဖြင့် ဖြူကုန်ကြပြီထင်သည် ။ တစ်မိမိမိ အရှိန်ဖြင့် လာပြီး
နောက်ဆုံးမှာ အရှိုက်ကိုဖနောင့်နှင့် ပေါက်သွားသလား ထင်ရသည် ။
ဘယ်လို မိန်းမလဲ။

ဒါကို စတိုင်တစ်ခုလို ထွင်တာ ဆိုရင်တော့ မင်းလိုမိန်းမသေကိန်းနီး
တယ်လို့ ပဲ ဗေဒင်ဟောလိုက်မယ်။

ခုခေတ်မှာ ယောက်ျားလေးတချို့က ဂျစ်ကန်ကန် ခပ်မိုက်မိုက်စတိုင်
တစ်မျိုး ထွင်နေသည် ။ မျက်နှာကို စူပပ်ပုပ် ရှုတင်းတင်း တင်းထားသ
ည် ။ ရယ်လိုက်မှ အပြုံးချိုစေကာ မိန်းမသားတွေကိုပဲ စိတ်မဝင်စားသ
လိုလို၊ သည် တစ်ယောက်ကျမှ သေလုအောင် ကြွေပါပြီဆိုသည့် ပုံစံကို
ဖမ်းလိုဖမ်း။

နေစိမ့်ပဲ၊ ခေတ်ယောက်ျားလေး၊ အထာတွေကို နောကျေနေသည် ။
ကောင်မလေးတချို့၏ လက်သုံးစကားက ရှက်လိုက်တာတဲ့ ။

လုံးဝ တကယ်မရှက်တာ အသိသာကြီး။ ရှက်စရာ မဖြစ်သော ဘာမ
ဟုတ်သည့် ကိစ္စတွေမှာ လက်သုံးစကားလို စတန့်ထွင် စတိုင်လုပ်၍
ပြောနေကြသည် ။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ဒေါနခက်တစ်ခက် ကြွေကျရုံနှင့် ခြေ
ကျိုးတော့မလောက် မတရားကြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြနေသည် ။ ဥပေက္ခာဆို
သည့် မိန်းမ ကျခါမှ ဘုစတိုင် ကောစတန့်ကို စထွင်တာလား။ အဲဒါ ရို
က်ကွင်း။ ရိုက်ပစ်ချင်စရာ အကွက်အကွင်း။ သေတွင်းဝချော်လဲတာ
လောက် အန္တရာယ်ကြီးတာ သည် မိန်းမ မသိလေရောသလား။

မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူမို့ ဥပေက္ခာပြောသွားသည့် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်

က ဦးနှောက်ထဲမှာ ထင်ရှားကြီးမားစွာ တည်တံ့နေ၏။ စကားပြောခွက်
ကိုမ ဂဏန်းငါးလုံးကိုလှည့် ...။

မဖြစ်သေးပါဘူးလေဟု တွေးကာ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်
တော့သည် ။ သွေးအရမ်းဆူ ဒေါသအပြင်းထွက်နေချိန်မှာ စကားမပြော
တာ ကောင်းသည် ။ အမှားပါနိုင်သည် ။ ပါသွားသည့်အမှားက တော်
တော်ဆိုးသည့် အမှားဖြစ်နိုင်သေးသည် ။

အနားရှိကုလားထိုင်ပေါ် တစ်ကိုယ်လုံး အလေးချိန်ကိုပစ်ချ၊ လျှော့မှီ၊
ခေါင်းမော့၊ ဆံပင်တွေထဲ လက်ငါးချောင်းထိုးသွင်းဆွဲဖွလိုက်တာတော
င် ရင်ထဲမငြိမ်းနိုင်သေးသည့်မို့ ကုလားထိုင်လက်တန်းကို လက်သီးနှင့်
ထိုးချပစ်လိုက်တော့သည် ။

ညှို့ခန်းအလယ်မှာ က ဆိုဖာဆက်တီတွေ၊ တယ်လီဖုန်းက အခန်း
ထောင့်စင်ကလေးပေါ်မှာ ၊ စကားပြောကြာလျှင် ထိုင်နိုင်ဖို့ ချထားသည့်
ခုံက ကြိမ်ကုလားထိုင်။ လက်တန်းက သစ်သား။ လက်သီးနှင့် ထိုးချ
တော့ လက်တန်းသစ်သားက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပေမယ့် လက်ဆစ်
တွေ တော်တော်နာသွားသည် ။ အသားနာမှ ပဲ ရင်ထဲနည်းနည်းလျော့
သလိုလိုရှိသည် ။

ဒေါသသည်းချိန်မှာ တစ်ဖက်သားကို အနာတရဖြစ်လျှင်လည်း ဖြစ်
စေရမှ ၊ နာသွားအောင်လျှင်လည်း ပြောရမှ ၊ ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ့်အသား
ပဲ ခိုက်ခိုက်ကျင်ကျင် နာသွားမှ နေသာထိုင်သာ ရှိတော့မည်။

မင်းကို စိတ်ဆိုးတယ် ဥပေက္ခာ။